

Судова практика

РІШЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ *

Додані заявником судові рішення не містять підтвердження неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, що потягло ухвалення різних за змістом судових рішень у подібних правовідносинах, оскільки вони прийняті за інших обставин справи

ПОСТАНОВА

Іменем України

23 квітня 2012 р. Верховний Суд України, розглянувши в порядку письмового провадження справу за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «Магніт-Запоріжжя» (далі — ТОВ) до виконавчого комітету Запорізької міської ради (далі — Виконком), третя особа — управління комунального господарства Запорізької міської ради (далі — Управління), про визнання протиправним рішення, незаконною бездіяльністю та зобов'язання вчинити певні дії, **встановив:**

У грудні 2010 р. ТОВ звернулося до суду з позовом, в якому просило визнати: протиправним рішенням Виконкому від 25 листопада 2010 р. № 582/10 про зупинення та поновлення розгляду документів для отримання дозволів на розміщення зовнішньої реклами; незаконною бездіяльністю Виконкому з розгляду документів ТОВ щодо надання дозволів на розміщення зовнішньої реклами та зобов'язати Виконком видати ТОВ дозволи на розміщення зовнішньої реклами.

Ворошиловський районний суд м. Донецька постановою від 21 січня 2011 р., залишеною без змін ухвалою Донецького апеляційного адміністративного суду від 3 березня 2011 р., позов задовольнив.

Вищий адміністративний суд України постановою від 16 червня 2011 р. ухвалу апеляційного суду скасував, постанову суду першої інстанції в частині задоволення позову про зобов'язання Виконкому видати ТОВ дозволи на розміщення зовнішньої реклами змінив, прийнявши в цій частині нову, якою зобов'язав Виконком розглянути питання про надання дозволів на розміщення зовнішньої реклами, в іншій частині рішення залишив без змін.

Задовольняючи позов у частині визнання протиправним оскаржуваного рішення Виконко-

му, суд першої інстанції, з висновком якого погодилися апеляційний та касаційний суди, виходив із того, що у відповідача не було підстав для прийняття спірного рішення. Крім того, відповідач порушив строки розгляду дозвільних документів, що свідчить про його протиправну бездіяльність.

У заяві про перегляд судових рішень Верховним Судом України з підстави, передбаченої п. 1 ч. 1 ст. 237 КАС, ТОВ просило скасувати постанову Вищого адміністративного суду України від 16 червня 2011 р. та залишити без змін рішення судів першої та апеляційної інстанцій.

На обґрунтування заяви додано ухвали Вищого адміністративного суду України від 7 вересня 2010 р. (№ К-2312/08) та 5 березня 2009 р. (№ К-21520/07), в яких, на думку заявника, суд касаційної інстанції неоднаково застосував пункти 19, 20, 22 Типових правил розміщення зовнішньої реклами, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 29 грудня 2003 р. № 2067 (далі — Правила).

Перевіривши наведені у заяві доводи, Верховний Суд України дійшов висновку про відсутність підстав для її задоволення.

У справі, що розглядається, Вищий адміністративний суд України, скасовуючи ухвалу суду апеляційної інстанції та частково змінюючи рішення суду першої інстанції, виходив із того, що Ворошиловський районний суд м. Донецька постановою від 28 липня 2010 р., залишеною без змін ухвалою Донецького апеляційного адміністративного суду від 6 жовтня 2010 р., у справі за позовом ТОВ до Головного управління архітектури та містобудування Запорізької міської ради, Виконкому, Управління визнав протиправною відмову щодо надання дозволів та зобов'язав відповідача прийняти рішення про надання дозволів. Зазначені судові рішення набрали законної сили.

* Публікується повний текст судового рішення із незначними редакційними правками.

Враховуючи, що відповідач безпідставно ухилився від вирішення питання щодо надання дозволів на розміщення ТОВ спеціальних наземних рекламних конструкцій, з підстави касаційного оскарження згаданого рішення, виконання якого не було зупинено, суд правильно задовольнив позов у цій частині. Висновок судів щодо зобов'язання відповідача надати дозволи суд касаційної інстанції вважає передчасним, тому в цій частині позовних вимог прийняв нове рішення, яким зобов'язав відповідача розглянути питання про надання дозволів позивачу у встановлений законом строк.

У судовому рішенні Вищого адміністративного суду України від 5 березня 2009 р., на яке ТОВ послалось як на підставу для допуску справи до провадження Верховного Суду України, суд касаційної інстанції дійсно послався на норми Правил, проте скасував рішення судів попередніх інстанцій та направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції з інших підстав (у зв'язку з порушенням норм процесуального права) і своєї правової позиції щодо застосування пунктів 19, 20, 22 Правил не формував.

У справі, рішення Вищого адміністративного суду України від 7 вересня 2010 р. в якій додано до заяви, спір виник з приводу продовження дії дозволів на розміщення реклами і при вирішенні цього спору суд касаційної інстанції керувався іншими, ніж у справі, що розглядається, підзаконними актами.

Таким чином, додані заявником судові рішення не містять підтвердження щодо неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, що потягло ухвалення різних за змістом судових рішень у подібних правовідносинах, оскільки вони прийняті за інших обставин справи.

Згідно з ч. 1 ст. 244 КАС Верховний Суд України відмовляє у задоволенні заяви, якщо обставини, які стали підставою для перегляду справи, не підтвердилися.

Керуючись статтями 241, 242, 244 КАС, Верховний Суд України **п о с т а н о в и в:**

У задоволенні заяви ТОВ відмовити.

Постанова є остаточною і не може бути оскаржена, крім випадку, встановленого п. 2 ч. 1 ст. 237 КАС.